КОРОЛІВСТВО МОСТІВ: КНИГА 6

КЛИНОК БУРІ

ДАНІЕЛЬ Л. ДЖЕНСЕН

ДАНІЕЛЬ Л. ДЖЕНСЕН

Клинок бурі

The Tempest Blade

Переклад з англійської

Переклад українською виконано за допомогою Claude (Anthropic), за єдиним глосарієм імен і термінів на всю книгу, з автоматичною перевіркою кожного розділу.

Редагування: редактор Readcraft.

Оригінал: The Tempest Blade, Danielle L. Jensen.

Права на оригінальний твір належать авторці та видавцю оригіналу. Цей переклад неофіційний і призначений для особистого читання.

Readcraft, 2026. readcraft.fyi

Джеймс

— Троє очей на ній безперервно, — гаркнув Джеймс на своїх людей. — Ця жінка, можливо, найнебезпечніша з усіх, кого вам доведеться зустріти за життя. Тримайте її з кляпом. Тримайте її в кайданах. І, заради Бога, не втрачайте глузду, до дідька.

— Так, сер, — відповів його лейтенант, але тоді його погляд ковзнув на в'язня. — Як накажете діяти, коли вона проситиме усамітнитися? Вона *таки* принцеса, а пристойність вимагає...

— Що вам дорожче, пристойність чи ціле горло? Бо запевняю вас, якщо повернетеся до цієї жінки спиною, пошкодуєте. — Джеймс різко вказав на Гейзел, яка ступила вперед із крижаним виразом обличчя, як і відтоді, коли юна служниця приєдналася до його загону. — Гейзел простежить, щоб усе було пристойно, але коли я кажу «троє очей на ній безперервно», я маю на увазі *безперервно*. Зрозуміло?

— Так, сер! — Чоловіки чітко віддали честь, а Гейзел сухо кивнула, та Джеймсова увага цілком належала в'язневі, що стояла перед ним навколішки.

Блакитні, мов лазур, очі стежили за ним, холодні як лід. Джеймс опустився навколішки перед принцесою Бронвін Веліант і витримав її погляд.

— Повторю, ваша високосте: вас відпускають не тому, що я вірю у вашу невинність, а з поваги до королеви Сархіни, з якою Гарендел не має суперечок.

Побачимо, скільки це триватиме.

Бронвін не кліпнула й оком, але Джеймс стримав бажання схопитися за руків'я меча: кожен інстинкт волав *небезпека*. Ця жінка пройшла ту саму науку, що й її сестра Лара, а отже, більшу частину життя провела під опікою Сороки та його поплічників. Бронвін була вбивцею до глибини душі, і її мертвий погляд обіцяв, що щойно вона дістане до рук клинок, на ньому буде викарбувано його ім'я. Утім, багато хто почувався так само щодо нього, тож їй доведеться стати в чергу.

— Вас доставлять до Північної Варти, — вів далі Джеймс. — Ви передасте королю Ітікани, що він зобов'язаний негайно видати свою сестру на страту за вбивство короля Едварда та спробу вбивства королеви Александри. Якщо він підкориться, і якщо ми знайдемо докази, що Ана діяла з власної волі, Гарендел перегляне плани помсти і Ітікані, і її короні. Якщо Арен відмовиться, уся міць гарендельського війська обрушиться на береги Ітікани, і можете нагадати Аренові, що нам відомі всі шляхи всередину. Такий наслідок вибору Ітікани зрадити свого найстарішого союзника. — Він висмикнув кляп Бронвін. — Мене зрозуміли?

Голос її був хрипкий, коли вона спитала:

— А якщо Ани в Ітікані *немає*?

— Наскільки я розумію, Лара тримає шпигунську мережу Ітікани. Мережу, якій немає рівних серед інших держав. Раджу пустити її в діло й знайти Ану, поки не пізно. — Джеймс посміхнувся, чудово знаючи, що посмішка не сягає очей. — Не сумніваюся, що королева Ітікани не заперечуватиме. Ана навряд чи друг Лари, і завдала їй чимало горя. Якщо Ітікана непричетна до злочинів принцеси, вони, безсумнівно, хочуть позбутися її. Подбайте про це, ваша високосте: ви маєте власні інтереси, які треба захищати.

Холод у погляді Бронвін змінився лютістю.

— Якщо ви хоч пальцем торкнетеся Тарін, я...

Джеймс запхнув кляп їй назад у рот, обриваючи неминучу погрозу.

— До Тарін ставитимуться як до леді аж до тієї миті, коли її буде перетворено на військовополонену. — Він утримав погляд Бронвін. — Видайте нам Ану, щоб ми могли покарати її за злочини. Це в інтересах усіх.

Підвівшись, Джеймс вийшов із корабельної в'язниці, і гучний брязкіт залізних ґрат стояв у вухах, поки він прямував до сходів на головну палубу. Щойно він зник з очей Гейзел і охоронців, він зупинився й сперся рукою на стіну, шукаючи рівноваги. Та щоразу, коли Джеймс кліпав, він бачив батьківський труп на столі. Очі нерухомі й скляні, кров змита, а під нею ножові рани, такі численні, що зливалися докупи. Його незламний батько, зведений до шматка м'яса.

Сорок сім ран. У думках лунав стривожений голос хірурга. *Злочин у нападі люті, без жодного сумніву*.

Нудота скрутила шлунок, і Джеймс судомно ковтнув, не здатний утекти від спогадів, що не давали спокою.

Криваву сцену вбивства виявила служниця, яка одразу покликала на допомогу. Джеймс саме повертався до власних покоїв з головою, важкою від батькового алкоголю, і з думками про те, як усе владнати з Аною, коли пролунала тривога. Він приєднався до охоронців, і вони пішли за дрібними плямами крові, що їх залишили вбивчі чоботи, через Небесний палац. Жодного разу йому не спало на думку, що це може бути слід Ани, тож коли вони завернули за ріг на крики, видовище Ани над Александрою, що стікала кров'ю, вразило його до глибини душі.

Допоможи мені, ридав голос Александри з його спогадів. *Допоможи, Джеймі.*

Це був перший раз, коли вона назвала його дитячим прізвиськом без зневаги, і воно відлунювало в голові знову й знову. Як і спогад про те, як Александра тягнеться до нього, з очима, повними муки й жаху.

Тяжка оборонна рана руки, сказав йому хірург. *Королева, можливо, ніколи більше не володітиме нею повністю. Рана на щоці залишить помітний шрам, але ножове поранення в живіт ледь її не вбило. Ще дюйм ліворуч, і ми втратили б і її величність.*

Любові між Джеймсом і Александрою ніколи не було, бо вона зневажала і його походження, і прихильність до нього його батька, але після смерті короля вона відклала їхній конфлікт. Напад на одного з Ешфордів був нападом на всіх, і саме перед від'їздом Джеймса з Вервірда королева прийшла до нього.

— Я боюся за нашу родину, Джеймсе. — Їй було важко розуміти через поранене обличчя, очі затуманили наркотики й біль. — Наші вороги побачать у цьому нагоду. Твій брат убитий горем і не готовий їхати. Я... — Вона похитнулася, і впасти їй не дали лише руки Джеймса, які схопили її. — У мене не вистачає сил допомогти йому. Джеймі, я знаю, що ми давно ворогуємо, але попри всі мої жорстокі слова, я знаю, що ти завжди був братовою опорою проти тих, хто хоче йому зла. Ти серед нас воїн, солдат, і я довіряю тобі вберегти нас від тих, хто скористається батьковою смертю.

Джеймс бачив, що навіть тепер це визнання коштувало Александрі дорого. Вона не хотіла покладатися на нього. Те, що вона це зробила, свідчило про емоційну ціну, яку їй завдала близькість смерті, а ще про її певність, що він завжди вчинить правильно щодо своїх рідних.

— Я її знайду, ваша милосте. Ми здобудемо справедливість.

Александра стисло кивнула, але потім її зелені очі несподівано налилися слізьми.

— Я пішла до Ани, бо знаю краще за всіх, як батькові слова можуть різати до кісток. — Її повіки заплющилися на мить, а коли розплющилися, сльози потекли щоками. — *Могли* різати.

Минулий час. Бо його батько більше ніколи не вимовить жодного слова.

Александра судомно вдихнула.

— Я сподівалася пом'якшити те, що зробив Едвард, але Ана була така розлючена, що не хотіла мене слухати. У ній не було розуму. Не було логіки. Лише лють і ніж у закривавленій руці.

Смертельне поєднання.

Пальці Александри стиснули його.

— Будь обережний, Джеймі. Ана Кертел небезпечніша, ніж ми зрозуміли, і я вірю, що найбільше вона прагне поранити саме тебе.

Ніби він цього не знав. Ніби не бажав, щоб на тому столі лежав мертвий він, бо його батько хотів, щоб Ана стала королевою, його наступницею. Хотів, щоб вона вийшла за Джеймса і одного дня вони правили разом. Якби Джеймс одразу пішов до Ани й пояснив, а не плазував у нещасті через необдумані батькові методи, *нічого* з цього не сталося б.

— Джеймсе? Джеймі, ти в порядку?

Звук його імені вирвав Джеймса з думок. Він підвів голову й побачив Джорджі, який спускався до нього сходами.

— Нормально. Корабель готовий до відплиття?

Найкращий друг кивнув. Стиснувши Джеймсові плечі, він сказав:

— Тобі треба поспати. Усі єгері й собаки йдуть по її сліду, а цивільні збирають ополчення для охорони узбережжя. Кожен

корабель, що залишає гавань, обшукують зверху донизу вірні люди й хорти, яким дали її одяг понюхати. Це лише питання часу, коли ми вистежимо суку й змусимо її заплатити.

Повісити, а потім четвертувати, гарчав голос Вільяма. *Я пошлю її голову братові на палі.* Всупереч собі, Джеймс здригнувся і подумки вилаяв себе за те, що відсахнувся від кари, на яку Ана заслужила.

Обличчя Джорджі пом'якшало.

— Я знаю, що ти до неї відчував, Джеймі, тож уявляю, які думки в тебе в голові. Але це не твоя провина. Ми всі чули, які дикі ітіканці бувають, та ніхто не чекав, що леді вдасться до такого жахливого насильства. Ніхто цього не передбачав.

— Ти передбачав, — пробурмотів Джеймс. — З першого погляду ти сказав, що Ана дика істота, яку не можна тримати як домашнього улюбленця: або вона огризнеться, або її дух зламають. — Зрештою сталося і те, й інше. — Хтось її бачив?

— Лише здалеку. — Джорджі кивнув на сходи. — Вона виявляється напрочуд умілою в ухилянні від полону, але ми знаємо, що вона йде на південь.

Джеймса це зовсім не здивувало. У Ани був швидкий кінь і всі потрібні навички.

— Мені слід було піти з вистежувачами.

— Ні, ти правильно подумав, що вона попрямує до консерваторії по допомогу до кузини. — Джорджі заслонив очі рукою, коли вони ступили на палубу корабля. — І хоч це виявилося хибним, тепер у нас у полоні Тарін. Якби ти не поспішив так, усі три жінки могли б нам утекти.

Заднім числом було дурістю думати, що Ана піде до кузини. Від самого початку її метою було захистити Тарін, дати їй нове життя, і прийти до неї означало б забити останній цвях у труну співучасті. Бо хоч Джеймс підозрював, що і Тарін, і Бронвін

винні в шпигунстві та намаганнях Ітікани підірвати Гарендел, рішення Ани вбити його батька було імпульсивним і погано спланованим. Вчинок люті, а не стратегічне вбивство, та лише тепер він починав це розуміти.

Чому я не можу ясно мислити? Чому раз у раз помиляюся?

— Спати, друже, тобі треба спати, ось чому, — сказав Джорджі, і Джеймс зрозумів, що говорив уголос.

— Хоч який швидкий Анин кінь, у неї немає шансів випередити нас до узбережжя. Ми попереду, і наша сітка зімкнеться, — вів далі Джорджі, спрямовуючи Джеймса до трапа. — Усі любили твого батька, і весь Гарендел жадає помсти. — Він вказав на небо, коли вони зійшли з корабля. — А тепер, коли погода прояснилася і «Вікторія» може відпливати, Ітікана невдовзі дізнається, що ми йдемо по її кров.

Їхні чоботи гупали по дереву доків, і разом вони рушили до порту. Усі, від докерів до купців і повій, були вдягнені в жалобну чорноту за його батьком, але, оскільки Гарендел є Гаренделом, справи йшли своїм ходом. Чоловіки знімали капелюхи, коли повз проходив Джеймс, жінки присідали в реверансах, а з таверн вибухали пісні про «доброго короля Едді» і вигуки, що Ітікана заслужила помирати з голоду за свої злочини.

Усе це було лише шумом у Джеймсових вухах, бо з кожним кліпом він бачив батьківський труп. Бачив понівечене обличчя Александри. Сльози Джинні. Горе Вільяма. І все це під Анині гнівні слова, які повторювалися в голові. *Якщо хтось із вас ще раз наблизиться до мене, я вб'ю вас усіх. Присягаюся.*

Гнів і горе піднялися в ньому, паливо для розпеченої жаги помсти, що палала в його серці з тієї миті, як він побачив Ану, схилену над Александрою, з закривавленим ножем у руці. Хоч як швидко вона бігла, хоч як далеко, він ніколи не припинить полювання.

А коли знайде її, ката не буде, бо Джеймс сповна мав намір убити Ану Кертел власноруч.

Тупіт копит привернув його увагу. Джеймс вирвався з думок, коли солдат у галопі наближався до нього й Джорджі. Чоловік зіскочив зі спіненого коня ще до того, як той зупинився, і лише Джеймсові рефлекси не дали йому впасти обличчям у бруд.

— Генерал-майоре, — видихнув солдат. — У мене новини!

— Ви її знайшли? — Джеймс ледве дихав, стискаючи й розтискаючи кулаки, а шкода, заподіяна Аною його родині, проходила параду перед його внутрішнім зором.

— Так, сер. — Солдат розправив плечі. — Її помітили в Сейблтоні, і тепер вона в бігах. Усе місто полює на неї.

Світ завмер на мить, а тоді Джеймс сказав:

— Осідлайте мого коня. Їдемо до Сейблтона.

І якщо буде по-його, вулиці міста цієї ночі потечуть ітіканською кров'ю.

Це уривок. Повна книга у форматах EPUB і PDF:
readcraft.fyi/uk/books/the-tempest-blade/